

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Aleše Korejtky a JUDr. Petry Venclové, Ph.D., v právní věci

navrhovatele: **J. K.,**
zastoupený advokátkou JUDr. Michaelou Kindlovou
sídlem Blatenská 3218/83, 430 01 Chomutov

proti
odpůrci: **obec Kunědice, IČ 00580671**
sídlem Kunědice 58, 533 04 Sezemice
zastoupená advokátem Mgr. Jakubem Hrubým
sídlem Na Hrádku 1940, 530 02 Pardubice

v řízení o návrhu na zrušení části opatření obecné povahy – části Územního plánu obce Kunědice, vydaného veřejnou vyhláškou ze dne 22. 12. 2008, č. j. MmP 63216/2008,

takto:

- I. **Návrh se zamítá.**
- II. Navrhovatel je povinen nahradit odpůrci náklady řízení ve výši 8.228 Kč k rukám advokáta Mgr. Jakuba Hrubého, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Krajskému soudu byla doručena žaloba ze dne 24. 3. 2023, kterou se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 25. 1. 2023, č. j. KrÚ 10386/2023/121/2022/OMSŘI/Bk, kterým bylo zamínuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Sezemice ze dne 23. 8. 2022, č. j. SEZ 5365/2022/SÚ/ILn, jímž byla zamítnuta žádost žalobce o změnu využití území, tj. pozemku č. XA. V doplnění žaloby ze dne 30. 3. 2023 uvedl, že žalobu doplnil o návrh na zrušení opatření obecné povahy, tj. části územního plánu obce Kunětice, vydaného veřejnou vyhláškou ze dne 22. 12. 2008, MmP 63216/2008 (dále v textu jen „Územní plán obce Kunětice“). Jak v žalobě, tak i v jejím doplnění ze dne 30. 3. 2023 žalobce uvedl námitky, které směřují proti stávajícímu funkčnímu využití pozemku parc. č. XA a pozemku parc. č. XB v k. ú. X, kdy podle územního plánu se jednalo o lesní pozemky, přičemž žalobce nejen v žalobě tak i v jejím doplnění namítl, že právní stav neodpovídá stavu faktickému, protože tyto pozemky užívá žalobce jako zahradu. Protože výsledek řízení, v němž je přezkoumáváno opatření obecné povahy, může mít vliv na rozhodování soudu ve věci samé, tj. v řízení o žalobě proti rozhodnutí krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 25. 1. 2023, č. j. KrÚ 10386/2023/121/2022/OMSŘI/Bk, zdejší soud řízení o žalobě proti tomuto rozhodnutí přerušil a rozhodl usnesením ze dne 6. 4. 2023, č. j. 52 19/2023 – 21, o vyloučení zmíněného opatření obecné povahy (OOP), tj. části územního plánu obce Kunětice, tj. v části týkajících se výše zmíněných pozemků ve vlastnictví žalobce, k samostatnému řízení, protože nejprve je třeba rozhodnout o návrhu na zrušení OOP, když právě na tomto rozhodnutí závisí to, jak rozhodne soud o meritu vlastní žaloby směřující proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje výše označeného.
2. Žalobce v návrhu na zrušení části územního plánu obce Kunětice (dále jen „jako OOP“) uvedl v podstatě jedinou námitku, kterou uvedl i v žalobě proti zmíněnému rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje a jež se týká výše označených pozemků v jeho vlastnictví, přičemž namítá, že *„právní stav neodpovídá stavu faktickému“*, tedy že zmíněné pozemky v jeho vlastnictví (parc. č. XA a pozemku parc. č. XB) jsou zařazeny z hlediska funkčního využití jako lesní pozemky, avšak ve skutečnosti se jedná o zahradu, kterou takto žalobce využívá, a návrhem na zrušení části OOP se domáhá toho, aby *„došlo k napravení závadného stavu, kdy právní stav neodpovídá stavu faktickému“*. Jinými slovy, žalobce je přesvědčen o tom, že když reálné funkční využití pozemku neodpovídá funkčnímu využití pozemku podle platného územního plánu, tak je v takovém případě třeba tento stav napravit zrušením části územního plánu týkajícího se těchto pozemků. Takový názor je mylný.
3. Územní plán stanoví základní koncepci rozvoje území obce, ochrany jeho hodnot, jeho plošného a prostorového uspořádání (dále jen „urbanistická koncepce“), uspořádání krajiny a koncepci veřejné infrastruktury; vymezí zastavěné území, plochy a koridory, zejména zastavitelné plochy, plochy změn v krajině a plochy přestavby, pro veřejně prospěšné stavby, pro veřejně prospěšná opatření a pro územní rezervy a stanoví podmínky pro využití těchto ploch a koridorů (§ 43 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., stavební zákon, v platném znění – dále jen „stavební zákon“). Územní plán v souvislostech a podrobnostech území obce zpřesňuje a rozvíjí cíle a úkoly územního plánování v souladu se zásadami územního rozvoje, s politikou územního rozvoje a s územní rozvojovým

plánem (§43 odst. 3 stavebního zákona). Územní plán obce stanovuje, jak bude uspořádáno a využíváno území obce, neboť závazným způsobem určuje základní funkční a prostorové podmínky využití veškerých ploch na území obce. Nejobvyklejším způsobem využití územního plánu je jeho závaznost pro rozhodování v území, tedy zejména tedy pro územní řízení (pro umísťování staveb). Územní plán určuje funkční a prostorové možnosti využití ploch, přičemž vyhláška č. 500/2006 Sb., o územně analytických podkladech, územně plánovací dokumentaci a evidenci územně plánovací činnosti, v platném znění, v příloze číslo 7 uvádí náležitosti územního plánu, přičemž mimo jiné jednou z náležitostí územního plánu je stanovení podmínek pro využití ploch s rozdílným způsobem využití s určením převažujícího účelu využití (hlavní využití), pokud je možné ji stanovit, přípustného využití, nepřípustného využití (včetně stanovení, ve kterých plochách je vyloučeno umísťování staveb, zařízení a jiných opatření pro účely uvedené v § 18 odst. 5 stavebního zákona), popřípadě stanovení podmíněně přípustného využití těchto ploch a stanovení těchto podmínek prostorového uspořádání, včetně základních podmínek krajinného rázu, například výškové regulace zástavby, charakteru a struktury zástavby, stanovení rozmezí výměry pro vymezování stavebních pozemků a intenzity jejich využití [příloha č. 7 písm. f) vyhlášky č. 500/2006 Sb.]. Podle § 3 odstavec 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, se plochy v územně plánovací dokumentaci vymezují podle a) stávajícího nebo požadovaného způsobu využití a b) podle jejich významu.

4. Jak vyplývá z výše uvedené právní úpravy, zařazení pozemku v určité ploše s funkčním využitím dle územního plánu nemusí automaticky odpovídat jejich stávajícímu způsobu využívání. Jestliže tedy v dané věci navrhovatel využívá výše zmíněné pozemky ve skutečnosti jako zahradu, avšak druh využití těchto pozemků je regulován územním plánem z hlediska funkčního využití ploch, ve které jsou zařazeny jako lesní pozemky, tak tato skutečnost není v rozporu s platnou právní úpravou (ostatně sám navrhovatel neuvádí, o jaký rozpor s konkrétní právní úpravou by se v tomto případě jednalo), tak tento stav nemůže být napravitelný, jak si navrhovatel zcela mylně představuje, zrušením části územního plánu týkajícího se těchto pozemků. Pokud navrhovatel hodlá dosáhnout změny funkčního využití plochy, ve které jsou tyto pozemky zařazeny na zahradu, může se domoci svého požadavku pouze cestou návrhu na změnu územního plánu v této části. Navrhovatel se tedy může domáhat splnění svého požadavku na změnu způsobu využití uvedených pozemků návrhem na změnu funkčního využití ploch, ve kterém jsou jeho pozemky zařazeny, tedy návrhem na změnu územního plánu v části týkající se těchto pozemků, přičemž v tomto návrhu mimo jiné musí uvést i údaje o současném využití ploch dotčených návrhem navrhovatele a důvody pro pořízení změny územního plánu (§ 46 odst. 1 písm. c) a d) stavebního zákona]. Navrhovatel však postupoval jinou cestou, a to návrhem na zrušení části územního plánu, přičemž navrhovatel ve skutečnosti nebrojí proti napadenému územnímu plánu, ale chce si v podstatě, v nadsázce řečeno, vynutit“ pouze změnu funkčního využití ploch, ve kterém jsou uvedené pozemky zařazeny. Navrhovatel však přehlíží, že z žádné zákonné normy, či normy práva ústavního nelze dovodit existenci subjektivního práva vlastníka nemovitosti, aby v rámci územně plánovací dokumentace byla tato nemovitost zahrnuta dle určitého konkrétního způsobu využití dle jeho představ (srov. např. rozsudky NSS ze dne 29. 4. 2008, č. j. 4 Ao 2/20008 - 42, ze dne 11. 9. 2008, č. j. 8 Ao 2/2008 - 151, ze dne 19. 12. 2012, č. j. 6 AOs 2/2012 - 27 a srov. např. i

usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 3. 2010, sp. zn. III. ÚS 3108/9). V usnesení ze dne 10. 4. 2018, sp. zn. IV. ÚS 3548/17, Ústavní soud konkrétně uvedl, že „jinými slovy – na určitou podobu územního plánu či zařazení pozemků do určitého způsobu využití není právní nárok, stejně jako se nelze dovolávat ochrany dobré víry či legitimního očekávání ve vztahu k určité podobě územního plánu, neboť ten se s ohledem na potřebu úpravy poměrů v území neustále vyvíjí“. Navíc navrhovatel nemá právní nárok na zařazení svých pozemků do takové plochy funkčního využití, jaké by si přál (srov. rozsudek NSS ze dne 30. 1. 2019, č. j. 1 As 224/2018 - 62, bod 47).

5. Protože návrh nebyl důvodný, musel jej soud zamítnout (§ 101d odst. 2 s.ř.s.).
6. O nákladech řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Úspěšný byl odpůrce a navrhovatel nikoli. Úspěšný odpůrce, u kterého soud shledává podmínky pro výjimečné přiznání náhrady nákladů správnímu orgánu splněnými (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, nebo rozsudek ze dne 13. 11. 2014, č.j. 7 As 181/2014-34, poslední odstavec), má právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Tyto náklady jsou tvořeny částkou 2 x 3.100 Kč za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení a písemné vyjádření) podle § 7, § 9 odst. 4 a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1966 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Náhrada hotových výdajů činí podle ustanovení § 13 odst. 3 advokátního tarifu částku ve výši 2 x 300 Kč za dva úkony právní služby. K tomu přistupuje DPH ve výši 21 % z odměny a náhrad advokáta, neboť advokát je plátcem této daně. Přiznané náklady řízení ve výši 8.228 Kč navrhovatel uhradí k rukám zástupce odpůrce do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 12. července 2023

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předseda senátu